

Sygn. akt **IV Ka 390/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 31 stycznia 2013 r. sygn. akt V K 1555/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności eliminuje przepis art. 58 § 3 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 390 / 13

UZASADNIENIE

M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2013r., sygn. akt 1555 / 12, został uznany za winnego czynu z art. 270 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 22 listopada 2012r., w S., podczas kontroli biletowej w tramwaju linii 12 na wezwaniu do zapłaty za jazdę bez biletu numer (...) podpisał się imieniem i nazwiskiem C. W., czym podrobił jego podpis w celu użycia dokumentu za autentyczny.

Na podstawie art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk wymierzono mu karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w ;postępowaniu wykonawczym w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Na podstawie art. 44 § 1 kk orzeczono przepadek wezwania do zapłaty z oznaczeniem (...). Oskarżony został ponadto obciążony kosztami sądowymi, w tym opłatą w wysokości 120 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez Prokuratora Rejonowego Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie, który zarzucił mu obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 58 § 3 kk, poprzez jego błędne zastosowanie przy wymiarze kary. Wniósł przy tym o zmianę orzeczenia poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary art. 58 § 3 kk.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja złożona przez oskarżyciela publicznego okazała się zasadna co do istoty.

Należy jednak zauważyć, że postawiony zarzut niesłusznie odnosił się do obrazy prawa materialnego. Uchybienie Sądu pierwszej instancji miało bowiem swoje źródło w błędnym procedowaniu, a mianowicie niewłaściwym przeprowadzeniu kontroli wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk, a naruszenie wskazane w apelacji było jego konsekwencją. Sąd meriti nie dostrzegł, iż propozycja prokuratora co do kary przywoływała nieadekwatną podstawę wymiaru kary, gdyż orzeczona sankcja jest przewidziana wprost w treści art. 270 § 1 kk i nie ma potrzeby wywodzenia jej z art. 58 § 3 kk. Art. 343 § 7 kpk obliguje Sąd Rejonowy do weryfikowania zarówno formalnej jak i merytorycznej poprawności wniosku o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy i to naruszenie w tym zakresie spowodowało błędną podstawę wymiaru kary przywołaną w wyroku.

Niemniej uchybienie było oczywiste (na powielenie błędu zawartego w akcie oskarżenia wskazał również w swoim uzasadnieniu Sąd meriti) i wymagało usunięcia w ramach kontroli instancyjnej, co też uczyniono.

W pozostałym zakresie postępowanie przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Uwzględnienie wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk było dopuszczalne i uzasadnione. Okoliczności czynu popełnionego przez M. W. były oczywiste, słusznie został on zakwalifikowany jako występki z art. 270 § 1 kk, a zatem zagrożony karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd I instancji – niezależnie od porozumienia zawartego w tej mierze pomiędzy stronami na etapie postępowania przygotowawczego – kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 kk. Uczynił to w sposób rzetelny, a orzeczona kara została rozsądnie wyważona. Nie była ona ponadto kwestionowana ani przez oskarżonego, ani przez prokuratora.

Pozostałe rozstrzygnięcia należało ocenić jako prawidłowe, a w konsekwencji utrzymać w mocy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swojego autorstwa.

Ponieważ oskarżony w żaden sposób nie przyczynił się do konieczności przeprowadzenia kontroli instancyjnej, Sąd Okręgowy kierując się zasadą słuszności, na podstawie art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 434 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za to postępowanie.

SSO Ryszard Małachowski